

ŽIVLJENJE JE ZAME ŽIVLJENJE

»Koliko lahko žrtvujemo znanosti, da nas bo naredila vse zdrave, močne in napol nesmrtni?«

To ni pravi članek, bolj neko razmišljanje naglas.

Pišem na predvečer referenduma o umetnem oplojevanju. Pred sabo imam nekaj člankov, ki so izšli v našem tisku in zgibanko za DA. Nisem znanstvenik in ne jurist, ampak včasih mi je všeč ramišljati s svojo glavo. Tokrat pa zadeva znatno presega moje zmogljivosti.

Sem zelo zmedena. Pripadam generaciji žensk, ki v večini "vestno" uporablja zaščitna sredstva, razne "pilole" za prej in za potem, ki ji je splav danost, taki generaciji, ki mogoče občuti moč potencialnega življenja samo kot mesečno nevšečnost, ki jo razlikuje od moških sovrstnikov. Nekako v stilu "L'utero è mio e me lo gestisco io."

Ne poznam trpljenja ljudi, ki hočejo otroka, a ga ne morejo imeti, to me sedaj še ne skrbi.

Ne poznam trpljenja bolnikov, ki lahko samo upajo, da bodo raziskovalci prej ali slej kaj od-

Sara Magliacane

krili, po možnosti ko bodo še v času, da bi jim pomagali.

In me sprašujejo, naj se izrečem o tako delikatnih vprašanjih in naj odločim, kdaj po mojem skromnem mnenju postane človek Človek in neha biti samo skupek celic.

Ali pa je vprašanje drugo? Recimo: koliko lahko žrtvujemo znanosti, da nas bo naredila vse zdrave, močne in napol nesmrtni?

Po drugi strani pomislim, kaj vse bi storila, če bi se meni ali komu od mojih dragih pripetilo kaj hudega. Ali ne bi mogoče dala svojo etiko stran in podprla vse možne poti? Pomislim na strah staršev, da bi otrok lahko podedoval kako hudo genetsko bolezen.

To so zares težka vprašanja. Pregledam članke, iščem malo jasnosti. Niti znanstveniki si niso edini.

Mogoče pa sem do nekakšnega zaključka vendarle prišla. Življenje je zame Življenje, pa naj bo dva, pet ali več dni po spočetju. In ga je treba spoštovati, negovati, ne pa se z njim igrati na blaznega znanstvenika. Hvala Bogu nismo več v času nacizma, da bi eksperimentirali kar

na človeku, kljub temu da gotovo ni noben poskusni zajec dovolj zvesta slika človeka.

Sara Magliacane

Eva Pozzecco, Glasbeni akordi (2. nagrada na Ilkovnem natečaju Mosp-Skk 2005)

VANDALIZEM JE NOVA »ZABAVA« DANAŠNJEGA ČLOVEKA

Letošnje pomladanske mesece je na šolskem področju prav gotovo negativno zaznamovala serija nočnih "obiskov" na zavodu Jožefa Stefana v Trstu, med katerimi so "obiskovalci" povzročili veliko škode na stavbi oziroma v njej. Obogateli seveda niso kaj posebno, saj vsi vemo, da na šolah ne hranijo denarja, elektronske aparature pa je itak težko dati v promet, saj stvari ob hitrem napredku tehnologije v bistvu takoj zastarijo. Daljša časa smo vsi mislili, da gre za kako ustrahovalno in tudi protislovensko akcijo, zgleda pa, da so bili v početje vpleteni tudi nekateri dijaki našega zavoda. Z nekaj vprašanji smo se obrnili na našo mladino, da bi izvedeli, kaj si o vsem tem početju misli. Odgovori so kar zanimivi. Preberite jih!

► **Emil, 17 let:** Sramotno se mi zdi dejstvo, da si lahko dijak neke šole upa na tak način razsajati po prostorih, kamor vsakodnevno zahaja. Na tak način le povzroča bolečine drugim in tudi samemu sebi. Mislim, da za to ni kriva ne družina ne družba, temveč le on sam.

► **Sara, 15 let:** Na začetku sem mislila, da so vlomilci bili kakšni desničarski skrajneži naših let, ki se tako zabavajo ob sobotah ponoči. Ko pa sem zvedela, da sta bila v skupinici razsajavec tudi dva dijaka tiste šole, me je obdal val sramote. Že tako nas z vseh strani skušajo izriniti, če pa si take udarce zadajamo še sami... Kaj bo še prišlo iz tega?

► **Marko, 18 let:** Ne vem, če se vlomilci sploh zavedajo škode, ki so jo storili. Ne le materialne, temveč predvsem moralne! Sam ravnatelj se je zavzel za svoje dijake in izjavil, da zločina niso mogli storiti njegovi dijaki... Oni pa so z delom nadaljevali, dokler jih niso končno odkrili. Upam, da bo njihova kazen zgledna.

► **Valentina, 16 let:** Menim, da imajo ti fantje velike osebne težave in da še sami ne vedo pravega vzroka za tisto, kar so naredili. Zelo verjetno so le zašli v slabe družbe; mislim tudi, da na splošno gre za velik delež visoke stopnje nasilja med mladimi kriviti televizijo, nasilne računalniške igrice ipd. Upam, da jim bo po primerni kazni mogoče pomagati in jim omogočiti normalno nadaljnje šolanje in življenje nasploh. K temu bi morale največ pripomoči družine.

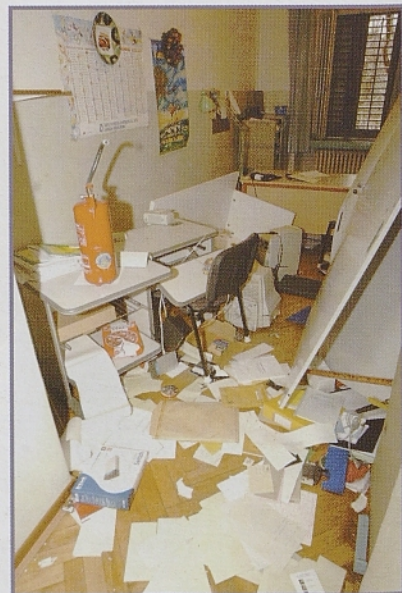
► **Maja, 17 let:** Zgleda, da so v zadnjih časih postali izredno odmevni v javnosti vandalski napadi, ki so prizadeli nekatera šolska splotja, med katerimi tudi poklicni zavod Jožefa Stefana. Najbolj sramotno pa je to, da so med krivci tudi sami dijaki, ki so po storje-

ni škodi še naprej razposajeno hodili v šolo, morda tudi ponosni na svoja dejanja. Takim posameznikom je treba dopovedati, da to ni način, s katerim si človek lahko zasluži denar, in predvsem, da ni niti način, s katerim bi se kratkočasili. Mislim tudi, da se situacija ne bo spremenila, če država ne bo pravočasno ukrepala, saj so storilci še mladoletni in potrebujejo nekoga, ki bi jih usmerjal.

► **Katerina, 15 let:** Povedali so mi, da eden od teh dijakov še vedno mirno hodi v šolo. Ne vem, če je to resnično: sama si ne bi niti upala pogledati profesorjem ali sošolcem v oči!

► **Sharon, 15 let:** Ko sem izvedela, da so ponovno vlomili v poklicni zavod J. Stefana, sem najprej pomislila, da je bila slovenska šola tarča fašističnih tolp, ki z nasiljem izzivajo slovenske ustanove. To bi pravzaprav ne bila novost. A ko sem izvedela, kdo so krivci, sem se zgrozila: ne samo zaradi njih, ampak tudi zaradi učnega osebja in ravnatelja. Če je namreč res, kar so poročali časopisi, naj ne bi bili v veliko pomoč preiskovalcem. Menim pa, da si ti vandali in tatiči zaslužijo kazen, ker samo tako bodo lahko razumeli in priznali svoj zločin ter prenehali s to svojo "zabavo".

► **Nataša, 21 let:** Vlomi, kraje in vandalska dejanja niso nobena novost v današnji kapitalistični družbi, kjer si vsak skuša pridobiti čim več denarja po stran-

Na slikah (foto KROMA): vandalska dejanja in ogromna škoda, ki so jo pred nedavnim vlomilci pustili na šoli Jožef Stefan.

skih poteh in z nepoštenim delom. Take stvari se dogajajo vsak dan, saj je sama razvrednotena družba tista, ki sili take mladoletnike in še druge neizkušene v svet, kjer je človek, ki pošteno dela, zasmehovan, medtem ko je tisti, ki si z ukradenim denarjem kupuje izredno draga oblačila znanih firm, prebrisan in ga vsi občudujejo. Družba je tista, ki mora poskrbeti, da mlajše generacije ne bodo tako zaslepljene z bogastvom, denarjem in z vsemi nepotrebnimi stvarmi današnjega časa, ki človeka premamijo, da postane od njih odvisen.

► **Katja, 21 let:** Zgražam se nad dejstvom, da javne oblasti in učno osebje niso nekoliko bolj odločno ukrepali proti takim nasilnim vandalskim dejanjem, ker z uničevanjem šolske imovine ne škodijo samo vsem šolskim uporabnikom, ampak tudi sebi, saj šola predstavlja temelje za bodočnost. Obenem

pa je treba odločno poseči, da se take stvari ne bodo vnovič pripetile, ker je tako početje izraz propadajočega vzgojnega sistema in na žalost je takih primerov vedno več.

► **Tomaž, 17 let:** Mislim, da taki dijaki potrebujejo veliko pomoči, ker je storjena škoda ogromna, saj če jih policija ne bi zasačila, bi se ta početja še naprej nadaljevala, kadarkoli bi se jim zljubilo, da bi si tako lahko kupili nove hlače in si

skrajšali delovni urnik. Mislim, da tako početje ni v skladu s civilizirano družbo in moralnimi principi, ki naj bi jih vsak posameznik spoštoval.

**Nina Corbatti
in Verena Zerjul**

NASILJE V VSAKDANJEM ŽIVLJENJU

Govoriti o terorizmu je dokaj zapletena zadeva, saj se pojmovanja o tem, kaj je terorizem, močno razlikujejo. Dobe sedno pomeni terorizem uporabo nasilja zlasti proti političnim nasprotnikom, vendar besedo lahko marsikdo uporablja sebi v prid.

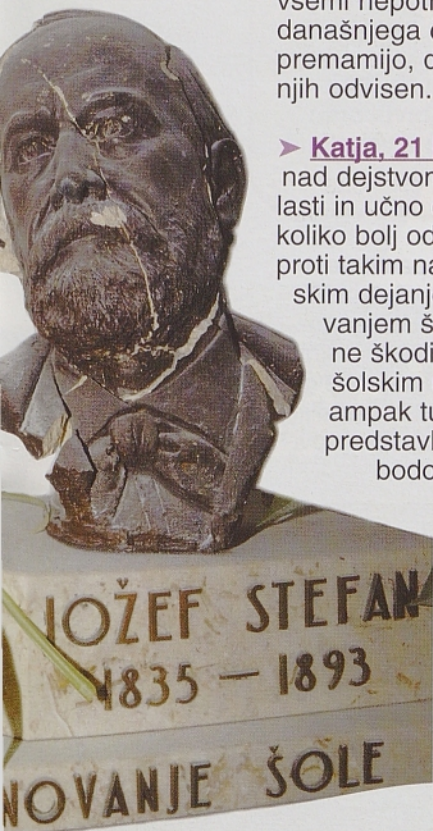
Ob besedi "terorizem" se v večini od nas zbudijo predstave o raznih samomorilskih napadih različnih skrajnežev, o bombnih atentatih, vendar terorizem ni samo to. Terorizma - ali nasilja, kar pravzaprav beseda tudi pomeni, je zelo veliko tudi v vsakdanjem življenju, vendar gre velikokrat kar mimo nas, verjetno tudi zato, ker smo srhljivih zgodb, ki nam jih ponujajo sredstva javnega obveščanja, že kar navajeni. Dosti se govori in piše o pedofiliji, o strahotnem nasilju, ki ga izvajajo moralno pokvarjeni odrasli nad otroki. Vendar je to le del nasilja nad majhnimi ljudmi, ki se ne znajo braniti: časopisne kronike so polne naravnost grozljivih zgodb o tem, kaj vse morajo otroci prevečkrat pretrpeti tudi v družinskem okolju, kjer so velikokrat žrtve pravega nasilja s strani tistih, ki bi jih morali varovati, jih braniti in jim nuditi ljubezen.

Kar se (pre)pogosto dogaja na nogometnih stadionih, je tudi oblika nasilja, ki ne more najti izgovora v nobeni navijaški mrzlici. Šport bi moral biti nekaj zdravega in sprostilnega, navijanje na tribunah pa izraz simpatije do te ali one ekipe. In vendar je marsikdo izgubil življenje tudi med gledanjem nogometne tekme, ko so se nanj spravili skrajneži iz vrst "navijačev" nasprotne ekipe.

In kaj reči o terorizmu v šolah? Tu gre po mojem mnenju seveda za bolj latentno, zato pa nič manj nevarno in kruto obliko terorizma, ki ga učenci in dijaki velikokrat občutijo na svoji koži: tu mislim na psihološko nasilje, ki je prav tako nevarno kot fizično, pa tudi nekateri "vzgojni" ukrepi (celo uro stati zaradi kake morda res neumestne pripombe) nekaterih profesorjev že mejijo na terorizem, če ta pojem vzamemo bolj široko. In sploh ne mislim, da so dijaki izvzeti iz vsega tega: ustrahovanje prvošolcev s strani starejših dijakov je nekaj povsem vsakdanjega: začne se s prisiljenim odstopanjem malic (seveda v škodo mlajših), velikokrat pa se konča mnogo huje in marsikateri dijak nosi psihološke posledice še veliko let.

In nenazadnje: mar niso tudi vandalska dejanja v škodo šolskih poslopij, laboratorijev, uradov, neke vrste nasilje? Ne vem, kako bi se počutil, če bi hodil v šolo, za katero vem, da jo v nočnih urah obiskujejo vandali, ki po njej razbijajo in delajo škodo kar tako, iz "veselja" (čeprav res ne vem, kaj je v takem početju lahko veselega), in ne bi vedel, če niso morda iz podobnega veselja pustili v šolskih prostorih še nečesa, kar bi lahko tudi naslednji dan škodilo ali celo poškodovalo uporabnike šole - dijake.

Ambrož Peterlin

HEJ. HEJ. HEJ.

NAJ

Slovinci smo znani po tem, da radi poje-mo. In seveda še raje plešemo. Glasba je nenadomestljiv del našega vsakda-na. In kot veste, je stereotipna podoba Slo-venca tista, ki ga slika v narodni noši z vi-sokimi škornji in klobukom, Slovenka pa je seveda v dolgem krilu, s pajčolanom na ramenih in ruto ovito okoli glave. Kaj manjka v tej idilični sliki? Seveda, flajtonarca... in Slavko Avsenik. Gre za tipično podobo vsa-ke veselice in vsake zabave. Le kaj bi Slo-vinci brez Golice?

Tudi v zamejstvu smo se z narodno za-bavno glasbo zelo razvadili. Na naših šagrah je že dalj časa glasbena kraljica ne glede na izvajalce, ki se vrstijo na odru. V zadnjih le-tih je med izvajalci v ospredje nedvomno stopila skupina mladih fantov, ki se z glasbo ne ukvarja samo ljubiteljsko. Zamejski kvin-tet je pred kratkim slavil desetletnico delo-vanja in jo obeležil z dvema vikendoma po-svečenima kakovostni lahki glasbi.

Sestava skupine se je sicer v letih spre-minjala, kakovostna raven in njena popular-nost pa sta, kljub spremembam, vzporedno in

neprestano rasli. Fantje s Tržaškega in z Goriškega so v vseh teh letih izdali kar tri zgoščenke: *Hej, hej, hej* leta 2000, nemško *Berge und sonnenschein* leta 2002 ter zbirko *Veselje najde se* leta 2004. Zamejski kvintet še zdaleč ni stu-dijski band. Glavna dejavnost je seve-da nastopanje v živo. Fantje so najprej zasloveli v zamejski sredini, njihove vesele polke in valčki pa so se kaj hitro prijeli tudi v nemško govorečih krajih v Italiji in v Avstriji.

Zamejski kvintet sestavlja danes šest mladih fantov, ki jim je glasba ne samo konjiček ali ljubiteljska dejavnost, temveč prava ljubezen. Postavo popularnega banda sestavljajo Dean Rebecchi in Aljoša Saksida iz Repna, Igor Peric iz Doberdoba, Aljoša Starc s Proseka, Andrej Budin iz Saleža ter Andrej Petaros z Opčin. Ob praznovanju prve okro-gle obletnice smo mlade zamejske glasbeni-ke prosili za intervju. Odzvala sta se nam Igor Peric in Aljoša Saksida. Postavili smo jima štiri vprašanja, na katera sta z veseljem odgovorila:

➤ **10-letnica skupnega igra-nja je že zelo dolgo obdobje. Bi nam lahko v nekaj bese-dah strnil najpomembnejše etape svoje kariere v Zamej-skem kvintetu?**

Igor Peric
(doma iz Doberdoba), klarinet, saksofon, trobenta, bobni, vokal, tontec: Sku-

paj igramo že deset let. Po-membnih etap je bilo zato res preveliko, da bi jih posamično našteval. Takrat, ko se je projekt začel, smo bili še otro-ci. Vesel sem, da smo v tem

času skupaj glasbeno dozoreli. Prehodili smo res zelo dolgo pot.

Aljoša Saksida
(doma iz Repna), ki-tara, elek-trična kitara, saksofon, vokal: Sam

sem vstopil v ansambel v ob-dobju med leti 1998 in 1999. Zame so daleč najlepši in naj-važnejši nastopi vsi zamejski večeri, ki jih prirejamo poseb-no za naše zamejske prijatelje. Vsako leto zanje skušamo organizirati kaj posebnega, kar naj jim ostane v spominu dalj

časa. Veliko nastopamo seve-da tudi izven Trsta: Južna Ti-rolska, Avstrija, Švica, ter Ita-lija (gostovali smo celo v Rimu in Latini). Spoznali smo števil-ne nove kraje, se spoprijateljili z ljudmi ter se obogatili z novi-mi doživetji.

foto KROMA

eJ.

ZAMEJSKI IGRA NOCOJ!

► V vašem repertoarju so številni glasbeni žanri: narodnozabavna glasba, rock, pop, pa tudi hrvaški in t. i. jugo rock. Kateri od njih ti najbolj ustreza in kako svoje okuse usklajujete med sabo?

Aljoša: Ljubim glasbo in ustrezajo mi vsi glasbeni žanri. Zamejskemu kvintetu pa moram biti hvaležen, ker sem se prvič pobliže soočil z narodnozabavno glasbo. Posebno vesel sem bil, da sem globlje spoznal Avsenikovo glasbo, pravo slovensko institucijo, ki je pravzaprav že ponarodela.

Igor: Teško bi se opredelil za enega od številnih žanrov, ki jih igramo. Ustrezajo mi dejansko vsi: na različne načine zabavamo publiko in poslušalce, ki se številčno zbirajo na naših koncertih. V koncertnih listih prevladuje seveda narodnozabavna glasba. Ostali žanri se količinsko izenačujejo, zato glede izbire programa nimamo posebnih težav.

► Kdo od vas in kako določa spored za posamezne koncerte?

Igor: Spored se spreminja od koncerta do koncerta. Natančneje ga določa Andrej Petaros, trobentač, kitarist, pozavnist in pevec. Pri izbiri upošteva številne kriterije. Prva spremenljivka je nedvomno publika, ki jo imamo pred sabo. Program nastane iz njihovih želja in pričakovanj.

► Kako ocenjuješ veliko fešto, ki ste jo priredili ob okrogli obletnici, in kateri je bil vaš največji podvig pri izpeljavi tega projekta?

Aljoša: Mislim, da je bila naša fešta uspešna. Vsaj tako bi sodil glede na zadovoljstvo obiskovalcev. To je vsekakor najvažnejše. Naš največji podvig je bilo samo dejstvo, da smo tako veselico izpeljali in v šotor v Brišičke privabili toliko publike in toliko znanih skupin.

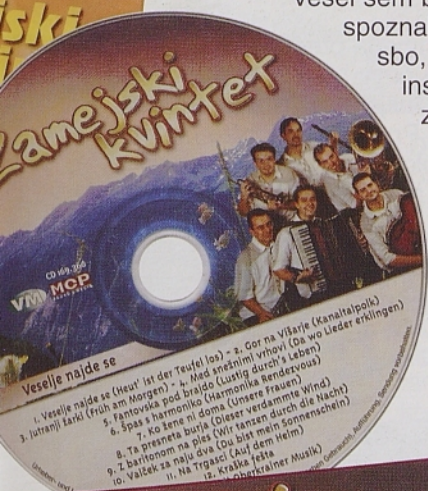

foto KROMA

Aljoša: Program za posamezne koncerte določa Andrej Petaros. On je naš trobentač in moderator. Kriteriji za izbor so raznovrstni: seveda najprej je treba pretehtati priložnost in okoliščine, v katerih igramo. Bistvena je seveda trenutna atmosfera. Ozračje, ki se ustvarja na kraju koncertiranja, samo določa tempo in ritem ter seveda spored skladb. Nenazadnje moramo omeniti še pomemben faktor, brez katerega sploh ne bi nastopali: publiko.

Igor: To je bila naša fešta, ki jo je hkrati vsak čutil tudi samo za svojo. V najbolj rožnatih predvidevanjih si nisem mogel obetati boljšega poteka. Zadoščenj je bilo ogromno. Veliko je bilo seveda tudi naporov in muk, predvsem na organizacijski plati. Največje zadoščenje in veselje je bilo dejstvo, da smo v par dneh, kolikor je trajal praznik Zamejskega kvinteta, zbrali na kup neverjetno število obiskovalcev.

Andrej Černic

POLETNI DEL **DRAGE MLADIH** VABI V CELJE

15. *Draga mladih o solidarnosti v sodobni družbi: ugledni gostje, delavnice, zabava in nova prijateljstva*

15. DRAGA MLADIH
INTELEKTUALNI FORUM MLADIH
CELJE, 7. - 10. JULIJ 2005
OPČINE, 3. SEPTEMBER 2005
WWW.DRAGAMLADIH.ORG

Poletje prihaja, čeprav počasi, in prihaja tudi čas Drage mladih, že tradicionalnega srečanja mladih iz Slovenije, zamejstva in izseljenišva, pri katerem sodeluje tudi MOSP (Mladi v odkrivanju skupnih poti), ki je obenem tudi ustanovitelj in eden izmed organizatorjev pobude.

Prizori z lanske Drage mladih na Opčinah: nova prijateljstva, okrogle mize, zabava in kulturni program z Ylenio Zobec (foto Tomaž Susič)

Par let je že minilo, odkar je Draga mladih spremenila svojo podobo, bolje rečeno, se je podvojila: običajni jesenski del na Opčinah ima sedaj še večjega bratca, ki pa se iz leta v leto premika gor in dol po Sloveniji in zamejstvu. Poletni del Drage mladih se bo letos odvijal v Celju od 7. do 10. julija. Letošnja Draga mladih ima kot podnaslov "Povezani obstanemo", tema celotnega dogodka pa je solidarnost. Z vidnimi predavatelji in uglednimi gosti okroglih miz bodo mladi udeleženci debatirali o socioloških, antropoloških, ekonomskih in duhovnih temeljih fenomena solidarnosti. Cilj okroglih miz bo skratka ugotoviti, ali ima še smisel v današnji družbi govoriti o solidarnosti, obenem pa analizirati nove, večinoma še neraziskane oblike

solidarnosti, ki se uveljavljajo v današnji post-moderni družbi.

Pa pogledjmo še imena predavateljev in gostov: slavnostni govornik na odprtju 15. Drage mladih bo France Cukjati, predsednik slovenskega parlamenta. Prvo okroglo mizo na temo "Filozofski, antropološki in sociološki temelji solidarnosti", ki bo na sporedu v petek, 8. julija,

ob 10.00 v Domu Sv. Jožefa v Celju bodo oblikovali filozof Janez Juhant, antropolog Jože Ramovš, sociologinja Zinka Kolarič. Naslednji dan, v soboto, 9. julija, ob 10.00

pa bo na vrsti druga okrogla miza. Na temo "Solidarnost v kontekstu sodobne družbe" bodo govorili teolog Branko Cestnik, novinar Bojan Wakounig in sociolog Andrej Fištravec. Temo solidarnosti bodo mladi s pomočjo uglednih gostov razvijali še na jesenskem delu Drage mladih, ki bo 3. septembra na Opčinah pri Trstu. Jesensko okroglo mizo na temo "Solidarnost v kontekstu sodobne ekonomije in psihologije" bodo oblikovali novinarka Vida Petrovič, ekonomist

Miran Kramberger in socialni psiholog prof. dr. Piergiorgio Gabassi.

Poletni del Drage mladih pa ne nudi samo takih "resnih" atrakcij, organizatorji so poskrbeli še za lepo število delavnic za vse želje in okuse. V Celju jih bo kar 13, naj jih samo naštejemo: fotografska, video, kulinarčna, debatna, roketna (z lanskimi evropskimi prvaki Pivovarne Laško), likovna, internet, misijonska, delavnica za javno nastopanje, za razvijanje pozitivne samopodobe, za tehnike obvladovanja stresa, pa še glasbena delavnica in zgodovinska o celjskih grafih. S tako široko ponudbo se je res težko odločiti, zaradi tega pa se je možno vpisati v dve delavnici (kdor se prej prijavi, ima več možnosti, da dobi prostor v zaželeni delavnici).

Predavanja in delavnice pa še niso vse, v štirih dneh celjske Drage mladih bodo imeli udeleženci tudi priložnost, da se podajo po šmarško-pilštanjski vinski cesti na pokušnjo vin, da si ogledajo park rimske nekropole, da prisluhnejo monokomediji Gregorja Čušina "Hagada", ki je bila lani izbrana za najboljšo v Sloveniji. V resnici je na programu še nekaj drugih zanimivih dejavnosti, odkrijete pa jih lahko na spletni strani

www.dragamladih.org. Na isti strani se lahko tudi direktno prijavite na Drago, drugače pa se lahko obrnete na organizatorje: za zamejstvo prijave seveda zbira MOSP, za informacije lahko zavrtite telefonsko številko 040-370846, od ponedeljka do petka v delovnih urah, če pa imate raje elektronsko pošto, je pravi naslov rast_mladih@hotmail.com. O jesenskem delu Drage mladih pa bomo podrobneje pisali v prihodnji številki Rasti.

Nazadnje pa še cena: 4 dnevi v Celju vas bodo stali le borih 7.000 tolarjev, 30 evrov "po domače", tako da nimate niti izgovora, da je Draga... draga! Vidimo se torej v Celju!

Matteo Feruglio

USTVARJALNOST IN SPROSTITEV NA DELAVNICAH GIBALNE UMETNOSTI

Po prvi uspešni pobudi januarja so Mladi v odkrivanju skupnih poti (MOSP) zopet priredili še dve delavnici gibalne umetnosti, ki sta se odvijali v Peterlinovi dvorani v ulici Donizetti 3 v Trstu v soboto, 16., in nedeljo, 17. aprila, ter še 7. in 8. maja, vedno od 18. do 21. Kdor je želel, se je udeležil delavnic cel vikend, lahko pa tudi le en sam dan.

Tako kot že januarja je obe delavnici vodila Raffaella Petronio, ki je diplomirala na dunajski umetnostni šoli za sodobni ples in gledališče "Spirale", izpopolnjevala pa se je na akademijah v Arnhemu in Amsterdamu na Nizozemskem. Raffaelli je uspelo privabiti na delavnico kar nekaj mladih, tako da se je njene pobude vsakič udeležilo povprečno 15 ljudi.

Cilj in bistvo delavnic gibalne umetnosti sta bila ne ples kot tak, temveč odkrivanje lastnega telesa in njegovih razsežnosti, vaje za sprostitvev, za dihanje in za ohranjanje pravilne drže, spoznavanje giba in prostora, izražanje notranjih občutkov in lastne ustvarjalnosti. Vse te prvine pa so indirektno povezane s plesom, saj predstavljajo njegovo bazo.

Na srečanjih smo se najprej spoznali med sabo, s tem, da smo se preizkusili v vajah, ki so nam istočasno služile tudi za ogrevanje in razgibavanje. Te vaje so bile zelo zabavne, saj so nekako spominjale na nekatere otroške igre, kot na primer lovljenje.

Ko smo se ogreli in med sabo spoznali, nam je Raffaella predlagala nekaj vaj, ki se v glavnem odvijajo leže na tleh. Stik telesa s tlemi je izredno pomemben pri modernem plesu, lahko bi rekli, da je njegova osnova. Te vaje vključujejo elemente stretchinga, pomagajo pa tudi pri pravilnem dihanju, koordinaciji gibov,

spoznavanju določenih točk telesa, katerih se sploh ne zavedamo, in pri ohranjanju zdrave telesne drže. Take vaje so zelo enostavne, lahko jih tudi sami doma izvajamo.

Tretji del posameznih srečanj je bil udeležencem posebno všeč: takrat je namreč lahko vsak ugotavljal lastno spretnost in ustvarjalnost. V dvojicah ali trojicah smo se preizkusili v različnih vajah, pri katerih so naše telo in naši gibi igrali glavno vlogo.

Na primer, z zaprtimi očmi smo se dotikali predmetov okoli nas in skupaj s partnerjem smo morali nato, s pomočjo mini koreografije, skušati uprizoriti občutke, ki smo jih doživeli pri dotiku predmetov. Izredno zanimivo si je bilo tako ogledati različne koreografije, ki so nastale ob sproščanju naše fantazije. Posebno spretni smo bili tudi pri sestavljanju gibov in figur, pri katerih smo v dvojicah lahko uporabljali le določene kombinacije delov telesa, kot na primer desna rama - desno koleno, trebuh - desno uho, komolci - glava itd.

Čeprav časa ni bilo nikoli dovolj, smo se na delavnicah vsakič posvetili tudi vajam za sprostitvev in relaks. Raffaella nam je pokazala različne tehnike masaže telesa, ki smo se jih v dvojicah tudi lotili in ki so predstavljale pravi užitek.

Ker so delavnice gibalne umetnosti naletele na tako dober odziv, se bo ta pobuda verjetno ponovila jeseni, vsi pa ste že sedaj vabljeni, da se nam pridružite.

Lucia Lombardo

Aljoša Kalc NAJLEPŠA MED VSEMI

V.

*Spušča se mrak,
ko zmeden divjam po
rdeče obarvanih stezah;
dviga se megla... in vonj dežja.
Tiha je noč,
le rahel šepet zelenja
sledi daljšajočim se dlanem,
ki za mojim korakom
počasi beže.
V tesnem objemu bledega sijaja
se odpira brezno
prepletajočih se korenin,
teče reka solza,
ki pod zakritim nebom blešče.*

(Pesem je prejela tretjo nagrado na literarnem natečaju SKK in MOSP).